

DESKASZÁLKÁK

Miskolc-Tetenvári Református Egyházközség
gyülekezeti lapja / 2025 DECEMBER

Cikkeket, beszámolókat a **deszkaszalkak@gmail.com** címre várunk.

A gyülekezet számlaszáma:

10700086-73698681-51100005

Lelkészi Hivatal:

3525 Miskolc, Palóczy utca 21.

Hivatali idő:

hétfő 9-12 óra, csütörtök 14-17 óra

Az ifiterem otthonossá tétele elkezdődött

Kirándulás a szenior körrel Abaújszántón

KÁLVINISTA MENYORSZÁG

Ahogy a Deszkaszálkák előző számában Gólya Zoltán főigazgató úr részletesen beszámolt róla, nyáron a nevelőtestülettel Svájcba utaztunk. Engem a genfi élmények ragadtak meg leginkább, noha minden perce rendkívül emlékezetes, felemelő és élménydús volt.

Genf számunkra Kálvin miatt leginkább fontos és érdekes. Jó volt bemenni abba a templomba, ahol ő hirdette Isten igéjét, látni a széket, amiben ült, és együtt dicsérni Istent a holland fiatalokkal.

Amikor hazajöttünk, az egyik szombaton a Kossuth rádióban a „Szellem a fazékból” című műsort hallgattam, ahol a kálvinista mennyországról beszéltek. Természetesen nagyon felfigyeltem rá. Rendkívül érdekelt, ugyan mit nevezhetnek kálvinista mennyországnak. Hiszen amilyen ételnek ezt a nevet adták, olyasminnek képzelik el a mi hitünket. Eszembe jutott Kálvin a maga szikárságával, egyedül Istenre figyélésével, megingathatatlanságával és azt gondoltam, talán valami sós, szárazabb étel lehet. Aztán eszembe jutott Debrecen, a kálvinista Róma és azt gondoltam, ha ehhez van köze, akkor lehet, hogy édesebb, laktatóbb étel lehet. – Volt időm gondolkodni rajta, mert a műsorvezető a tőle megszokott alapossággal járta körbe a témát, sok idézetet felolvastatva neves színészekkel, és nem igazán jutottunk sokkal közelebb a megoldáshoz. Végül abban összegezte, hogy sokféle étel kapta az idők folyamán ezt a nevet. Jókai a műveiben például jóféle finom marhacecsenyeként összegzi az ételt, máshol savanyú kaszáslevesként írják le, legtöbbször pedig édes térsétaételként.

A legelterjedtebb egy sütemény recept, amit közre is fogok adni, bár abból is nagyon sokféle elkészítési mód létezik.

Így aztán arra jutottam, hogy milyen jó, hogy nincs kálvinista mennyország! Csak egy mennyország van, amelyet a karácsonykor értünk született Isten Fia, Jézus Krisztus szerzett nekünk váltságshalálával, feltámadásával és mennybemenetelével. És hogy az igazi mennyország nem hasonlítható semmiféle süteményhez, a világ legdrágábbnak és legfinomabbnak kikiáltott sütiéhez sem.

De ha ételhez akarjuk hasonlítani, akkor a kenyérhez, hiszen Jézus azt mondta: „*Én vagyok az élet kenyere: aki énhozzám jön, nem éhezik meg, és aki én bennem hisz, nem szomjazik meg soha.*” (Jn 6,35)

Nincs kálvinista mennyország, mert a mennyben nem lesznek felekezetek, és annak fogunk örülni, hogy az Úrral lehetünk mindenkor.

Adjon Isten itt, e földi életben is nekünk mennyországot az Ő jelenlétével, szeretetével betöltekezve karácsony ünnepén!

Aki pedig mégis szeretne otthonra egy kis kálvinista mennyországot is, annak itt egy recept a rengeteg közül, ami az interneten található.

Almási Ferenc
lelkipásztor

Kálvinista mennyország Borbás Marcsi receptje

Hozzávalók:

Tészta

50 dkg liszt
3 egész tojás
fél kk só
1 pohár víz

20 dkg kristálycukor
5 dkg mazsola
vanília
reszelt citromhéj
1 egész tojás
csipetnyi só

Az összeállításhoz:

3 dl zsíros tejföl
2 ek cukor
2 dl olvasztott mangalicazsír

Töltelék:

1 kg túró

Elkészítés:

A tésztához a lisztet összegyűrjük a tojásokkal, a sóval és annyi vízzel, hogy rugalmas, kicsit lágyabb állagú tésztát kapjunk, mint amikor friss tésztát készítünk valamilyen ételhez. Ha jól kidolgoztuk a tésztát, akkor öt egyenlő részre osztjuk, gombóccá formáljuk mindegyik adagot, majd fagyasztózacskóba tesszük, és szobahőmérsékleten hagyjuk legalább egy órát pihenni. Közben a tésztánk visszalágyul kissé, és könnyebben, szebben tudjuk majd nyújtani.

Közben elkészítjük a tölteléket. A túróat elkeverjük a cukorral, a tojással és a mazsolával, majd ízesítjük egy csipet sóval, vaníliával és citromhéjjal. Természetesen, aki nem szereti a mazsolát, az elhagyhatja. A töltelék édességét pedig érdemes az ízlésünkhöz illően kikísérletezni.

Ha a tésztánk megpihent, adagonként téglalap alakúra nyújtjuk. Ezután kisebb téglalapokra szabdaljuk, majd adagonként forró, sós vízben nagyon rövid ideig főzzük.

A forró vízből kivéve azonnal jéghideg vízbe tesszük a tésztákat, hogy lehüljenek. Az első adag tésztát kizsírozott tepsibe rakjuk úgy, hogy teljesen betérítse a tepszi alját. Ezután ráhalmozzuk a töltelék negyedét. Meglocsoljuk édes tejföllel és olvasztott zsírral. Ezt a műveletet összesen négyszer ismételjük, majd tésztával zárjuk a rétegeket. A sütemény tetejét is meglocsoljuk bőven tejföllel. Forró sütőben, 220 fokon kb. fél óráig sütjük. Langyosan tálaljuk.

EGY KEDVES EMLÉK

Szilveszteri visszatekintés és hálaadás

A Szenior bibliakörben immár másfél éve vesszük végig az egész Bibliát. Igyekszünk egy átfogó képet szerezni az egész Szentírásról, meglátni az összefüggéseket. Nagyon örömteli mindnyájunknak ez a közös tanulás. A résztvevőknek azért, mert nagyon sokat megtanulnak, és mélységes örömmel tölti el őket, hogy sokkal jobban érthetik Isten igéjét, akaratát, nekem pedig azért, mert csak irigyelhetne mindenki azért a lelkesedésért, nyitottságért, remek és őszinte kérdésekért, amiket a testvérektől kapok. Igazi felüdülés minden egyes alkalom.

Egyik bibliaóránk Mórítz Miklósnét úgy érintette meg, hogy elhozott két levelet, amiket a nagypapája írt. Nagyon mély és megható írások. Az egyik szilveszterkor született, és azt gondolom, mindenkit nagyon megérinten az az Isten előtti őszinte számvetés, aminek a lehetőségét sajnos legtöbbször elveszi ma már az internet, a tv, az állandó zaj, amiben vagyunk. Pedig nagyon megerősítő és hálaadásra indító lehetne hasonló módon számadást tartani minden évben legalább egyszer nekünk is. Az alábbi összegzés bátorítson tehát mindnyájunkat az Isten előtti megállásra, számvetésre és hálaadásra az év végéhez közeledve!

Mórítz Miklósné sorai után pedig olvassuk a levelet:

Amikor a Szénior bibliakör „házi feladataként” a Zsidókhoz írt levélnek ezt az igéjét olvastam, akkor jutott eszembe az Anyukám által féltve őrizgetett, majd rám hagyott írás.

Bikszegi Károly /1890-1968/ anyai nagypapám Diósgyőr-Vasgyárban dolgozott, gondosan nevelte, taníttatta három gyermekét, és minden tettét mélységes kálvinista hite irányította.

A Felsővárosi Egyházközség tagjai voltak a családdal együtt, ő presbitere is volt a gyülekezetnek.

A Deszkatemetőben nyugszik. Isten iránti mélységes hálával állok meg mindannyiszor a nyughelye mellett, megköszönve, hogy úgy gondolhatok vissza a nagyszülői házban töltött gyermekkoromra, ahol a hit olyan természetes volt, mint az, hogy lélegzünk.

Móritz Miklósné
gyülekezeti tag

Emlékezés 1941. év utolsó napján

Mivel kezdhetném az emlékezésemet Szilveszter estéjén, amikor futólagos szemlét tartok az elmúlt 1941. év személyemet és családomat érintő eseményei felett, mint Isten iránti hálaadással: „Áldjad én lelkem az Urat és egész bensőm az Ő szent nevét!”

Kegyelmes volt hozzánk az Úr az elmúlt esztendőben is. Megáldotta munkánkat, előre vitte életünket, beteljesítette reményeinket: Pista fiam elvégezte iskolai tanulmányait, okleveles tanító lett. Október elején már állásba is helyezte a minisztérium, állami tanító Erdélyben a Maros-Torda Megyei Felsőrépa községben. A karácsonyi és újévi szünidőt körünkben tölti, mindnyájunk örömére.

Juliska – asszony lett. Szeptember hó 25-én esküdött örök hűséget Kisfalvi János kedves fiúnkkal az ősi Avasi templomban. Sajnos Jánosnak az esküvő utáni napon katonai szolgálatra be kellett vonulni, és azóta valahol Oroszországban kéri Isten kegyelmét, hogy engedje mielőbb egészségben visszatérni szerető ifjú nejéhez. Mi is ezért imádkozunk napról-napra. Hisszük, hogy a kegyelmes Isten meghallgatja imádságainkat.

Emmuka – segéd lett, két évi tanulótság után. Most novembertől gyors- és gépírást tanul. Hiszem, hogy Urunk Istenünk megáldja szorgalmát és törekvését.

Feleségem – sajnos betegeskedett gyomrára, de az utóbbi időben mintha kevesebb volna panasza. Az Úr jó orvos. Bízunk Benne. Különben decemberben két hetet Pesten töltött vendégségben.

Én – hála Istennek egész esztendőben dolgozhattam. Betegség nem gátolt meg ebben. Szolgálatban voltam összesen 2938 órát – 341 napon. Szabad napon 24 nap volt, ebből 10 napra fizetést kaptam. Utaztam tavasszal Pestre. Konferencián vettem

részt ősszel Erdélyben, amikor Pistát kísértem el. Végeztem a Híradó munkát szép erkölcsi és anyagi eredménnyel. Istentiszteletekre, egyházi gyűlésekre, Bethánia összejövetelekre szolgálatmentes időmben eljártam. Kertészkedtem, almafámon 2 mázsa körül volt a termés. Szilva is volt szépen, zöldségféle és tök is szépen.

Áldott legyen kegyelmeiért és áldásaiért Isten!

1941. december 31. Bikszegi Károly

A bajszos, kalapos férfi Bikszegi Károly

BIZONYSÁGTÉTEL

Kedves Testvérek!

*“Könyörülj rajtam én Istenem, a te kegyelmességed szerint. Töröld el az én bűneimet, tiszta szívet teremts bennem, és az erős lelket újítsd meg bennem.” Ámen.
(Zsolt 51,3-12)*

Szüleimtől, felnőtt koromban kaptam (kaptunk) egy gyönyörűen kötött Bibliát, “Jakab 4,8/a. Gyuláéknak Apuék, 1972.” intelemmel. “Közeledjetek Istenhez és Ő közeledni fog hozzátok.” Próbáltam értelmezni, nem sikerült. Többször elővettem, nem ment. De a lelkemben folyamatosan benne volt a kérdés: Hogyan kell közeledni Istenhez? VALAKI, közben, csöndesen, végtelen szeretettel kísérté az életemet. Ott volt velem. Gyakran éreztem jelenlétét, útmutatásokon, kisebb-nagyobb csodákon keresztül.

Aztán váratlanul, Istentől, életem legnagyobb ajándékát kaptam:

- megnyílt a szemem, a fülem, a szám, a szívem,
- átéltem, hogy megkaptam Isten Szentlelkét,
- esetenként alkalmassá tett tanúságtételre, mások segítésére.

És hosszú évek után a Kövess Engem Kör bibliaóráján találtam magamat.

A Kövess Engem Kör májusi találkozásán elhangzott történetet szeretném veletek megosztani.

De előtte, szeretnék hálával köszönetet mondani unokámnak, Mártának. Ő már többször volt velem az istentiszteleten. Egyszer éppen akkor, amikor a bibliakörök bemutatkoztak. Azonnal mondta: “Neked feltétlenül részt kell venned valamelyik bibliakörben”.

Hálával mondok köszönetet Almási Ferenc tiszteletes úrnak és Kovács Andreának akik hetekig biztattak: “Jó lesz, gyere, feltétlenül”.

Hálával köszönöm a Kövess Engem Kör minden tagjának a befogadást. Az esetlenségem elfogadását. Az őszinte érdeklődést, törődést, a szeretetteljes légkört. A Szentlélek jelenlétét. Minden egyes alkalommal bőségesen gazdagodva, lelkiekben növekedve jövök el. Köszönöm.

A történet:

Az elmúlt biblikári évben a Biblia kis embereivel foglalkoztunk (Barnabás, Epafrász, Tábita, Márk-János és a többiek). A kis embereket a Biblia éppen megnevezi, de a munkájukat nem részletezi. Többségüknek mégis nagyon fontos szerepük volt az evangélium terjesztésében.

“Istennek tetsző az, hogy éppen a kisebbet, jelentéktelenebbet, sőt olykor a bűnterhelt múltú embert a kezébe vegye és elkezdje nagy művébe beépíteni, használni.”
Cseri Kálmán: Kisemberek a nagy Isten szolgálatában c. könyv előszavában.

Azon a májusi alkalmon éppen Démász volt soron, akit Pál, korábbi munkatársa-ként mutat be, és arról tájékoztat, hogy *“...Démász elhagyott engem, mivel ehhez a világhoz ragaszkodott, és elment Thesszalonikába;”* (2Tim 4,10)

A kört vezető Bartha Árpád elmondta, hogy Démász nyilván addig egyik hűséges munkatársa volt Pálnak, különben Pál meg sem említi. Mi történhetett Démásszal? Miért döntött úgy, hogy ezután a világhoz ragaszkodik és elhagyja Pált? Nem tudjuk.

Árpád egyik kérdése az volt, hogy volt-e már valaki hasonló helyzetben? Többen elmondták történetüket, én is.

Felnőtt korban tértem meg. A megtérésem után kezdődött a tanulási folyamat a Biblia történeteinek keresztül. Jézus jelleme ott volt előttem, egyre jobban megismertem. Igyekeztem beépíteni az életembe. Ezek hosszú időre valódi békét adtak. Körülvett Jézus szerelme: *“Végy körül szerelmeddel”*. Valóban, évekig olyan volt a lelki életem, mint a szerel-meseké.

Aztán hirtelen, minden ok nélkül – én legalábbis így éltem meg – valami megváltozott. A szívem elégedetlenséggel, zúgolódással, bosszúsággal telt meg. Mi történt? Mi a baj? Kerestem az okát. Eljutottam oda, hogy nem voltam képes a civil élet minden napjaiban Istennek tetszően beszélni, gondolkozni, cselekedni.

“Az ilyeneknek Krisztus jelenlétére van szüksége a szívükben. Csakis az Ő ereje által űrködhetnek szavaik, tetteik felett.” Ellen G. White.

Elég tapasztalatom volt abban, hogy érezzem: Isten nem hagyott el. Továbbra is szeret, bűneimmel együtt. De a zúgolódás maradt. Ennyi előzmény után már egyértelmű volt: segíteni csak Jézus tud.

*“Minden féltve őrzött dolognál jobban óvd szívedet, mert onnan indul ki az élet”.
(Péld 4, 23)*

A Szentlelke átsegített a kétségbeesésem. Biatorbágyra gondoltam elmenni, mert olvastam, hogy ott sok ember talál segítséget. Lebeszéltek róla: *“Neked nem arra van szükséged.”* Zarándok útra akartam menni a térségünkben: Gönc, Vizsoly, Sárospatak, Szerencs, olyan helyek, ahol elcsendesedve megtalálhatom a lelki békémet.

Végül maradtam Miskolcon. Úgy adódott, hogy a családom elutazott, és tíz napig egyedül maradhattam.

CSEENDBEN. ISTENNEL. JÉZUSSAL. SZENTLÉLEKKEL.

Bibliaolvasás. Prédikációk hallgatása. Énekek. Olvasás. Versek. Lelki filmek. Séták. Leírtam gondolataimat.

Nagyon sok vallásos könyvem van. Lelkipásztor édesapámtól is kaptam rengeteg könyvet. Hangkazettából is számtalan. Videó-kazettákból is tengernyi. Ebből a hatalmas anyagból úgy kerültek elő az anyagok, mintha valaki előre megtervezte volna azt, hogy nekem mire van szükségem.

Ez egy olyan lelki megerősítés, tisztulás, áldás volt, aminek a végén megnyugodtam. Sőt boldogságot éreztem. Mint amikor a szerelemből mély, feltétel nélküli szeretetet les. Bizalmat, erőt éreztem, és kaptam.

- Felvérteztem magam Isten Igéjével.
- Megértettem, hogy vannak zúgolódós napok, sőt időszakok az életemben, de mindig van segítségem!
- Úton vagyok, lelki úton vagyok. Kegyelem útján. Ha időnként elvétem az útirányt, akkor Isten Szentlelke kicsit korrigál a kormányon, visszaterel a célhoz vezető útra. Ő tudja, hogyan vezethet el a végső célhoz. A szeretethez, az örök életre.

Testvérek!

A zarándokút adott lelki békét, stabilitást, boldogságot! Áldott zarándoklatot kívánok Mindnyájatoknak!

“Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétben lakom is, az Úr az én világosságom.” Ámen.

(Mik 7,8)

Szeretettel:

Komáromi Gyula

A Deszkatemplom gyülekezetének egyik alázatos tagja

Miskolc, 2025. október.

VALAKI ÉRTEM IMÁDKOZOT

Talán 15-20 éve is van már, hogy az egyik barátom, volt egyetemi tankörtársam egyik évfordulós összejövetelünkön kivett a zsebéből egy mérőszalagot, kihúzta úgy 100 cm-re, és mindegyikőnkől megkérdezte: te hány évet adsz magadnak? Hatvan év körüliek voltunk akkor, és bőven beértük az akkor még beláthatatlan távolinak tűnő 75-80-85 évvel. *“No, tedd oda az ujjad, ahol most tartasz, és nézd meg, mennyi van mögötted, és mennyi előtted!”* – mondta a barátunk. Legtöbben megdöbbentünk a szakaszok arányait (kb. 60:20) így érzékelve. Hálát adunk Istennek, hogy közelítve, vagy már meg is haladva az akkor remélt végpontot, ujjunkat magasabb értékek felé csúsztathatjuk.

Az évek ijesztően – és egyre gyorsabban – száguldanak felettünk, és egyre mélyebb nyomokat hagynak rajtunk. Személyes találkozásunkkor, vagy telefonbeszélgetéseinkben egyre többször hallunk olyan eseményekről, betegségekről, megállapított diagnózisokról, kórházba kerülésekről, amikor emberi mértékkel nem nagyon tudunk mit mondani. Ilyenkor az egyetlen biztató válaszunk: *“imádkozni fogunk érted”!* És ami meglepő: a gúnyos grimasz, vagy a lemondó legyintés helyett egyre gyakrabban találkozunk az őszinte, lélekből kiszakadó vallomással: *“azt nagyon megköszönöm neked”!* Néha meglepődünk, mert ilyen olykor azoktól is hallunk, akik korábban nem vettek tudomást Istenről, sőt magukat „meggyőződéses ateistának” vallották. De, ahogy mondani szokták, a zuhanó repülőgépen nincsenek a-teisták.

Feleségemmel már több mint harminc éve közös áhítattal kezdjük a napot. A napi elolvasása után imáinkban név szerint felsoroljuk azokat, akiket Isten elé akarunk hozni.

Legtöbbször még azt is elmondjuk, miért tesszük ezt, vagy mit kérünk számukra – pedig érezzük, hogy Urunk ezt jobban tudja...

A listánk egyre hosszabb, és ma már ténylegesen is le kell írunk. Ennek nemcsak az egyre romló memóriánk az oka, hanem az is, hogy a meghallgatott imakérések után sem törölünk senkit, csak áttesszük a hálaadó kategóriába.

Hisszük, és reméljük, hogy mi is rajta vagyunk mások imalistáján, talán olyanokén is, akikről nem is tudunk. Egyszer tudomásomra jutott, hogy egy, a szakmánkban nagy nevű idősebb kolléga imalistáján én is szerepeltem, noha csak egyszer-kétszer volt személyes találkozásunk. Én akkor még nem tudtam, hogy miért kellett értem is imádkoznia, de azóta már sejtem, és nagyon hálás vagyok neki érte. Megköszönni már csak odaát tudom.

Van egy nagyszerű vers, amit a Wikipedia Reményik Sándornak tulajdonít, noha az ő összes verseinek gyűjteményében nem szerepel. Bárki legyen is a szerzője, de biztos vagyok benne, hogy mennyei ihletésre írta:

*Mikor a bűntől meggyötörten
A lelkem terheket hordozott
Egyszer csak könnyebb lett a lelkem
Valaki értem imádkozott.
Valaki értem imádkozott,
Talán apám, anyám régen?
Talán más is, aki szeret.
Jó barátom vagy testvérem?
Én nem tudom, de áldom Istent,
Ki nékem megváltást hozott,
És azt, aki értem csak
Egyszer is imádkozott.*

A Stuttgarti Bibliai Lexikon az imádság lényegét így foglalja össze: „Az imádság életszükséglet az ember számára, mert lénye szerint Istenre van utalva. A keresztyén ember élete az Istennel közösségben való élet. Semmiféle más vallásban nem találunk olyan imádságokat, mint a Biblia embereinél, pl. Mózesnél, Dávidnál és Pálnál. A keresztyéneknek Isten és az ember közötti kapcsolat teljes és egészen személyes. Vannak dolgok, amelyek csak imádság által lehetségesek. Az imádság az Istennel való közösség kifejezője. Isten közösségben akar lenni az emberrel, és az embernek

szüksége van erre a kapcsolatra Istennel. Az imádság módjai: hódolat, imádás, dicsőítés, hálaadás, vallástétel, kérés, közbenjáró könyörgés, tusakodás, bűnvallás. Az imádságnál a döntő tényező a szív belső magatartása. A külső testtartásnak, a nyelvezetnek, a helynek és időnek nincs lényeges szerepe. Fő, hogy az ember szíve legyen teljesen Istené. Jézus felülmúlhatatlan és tökéletes képet nyújtott az imaéletről.” (Bibliai nevek és fogalmak, Evangéliumi Kiadó, 1988.).

Az imádság a hívő keresztyén ember számára olyan, mint a mindennapi kenyér. Talán még annál is fontosabb: mert kenyeret naponta általában háromszor eszünk, imádkozni pedig lényegesen többször szoktunk, akár csak egy rövid fohász, vagy hálaadás formájában. Pál apostol így buzdítja a thesszalonikai gyülekezetet, és minket is: *”Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.”* (1Thessz 5,16-18)

Dr. Benke László
tiszteltetbeli presbiter

KÖNYVAJÁNLÓ

Jon Fosse: Reggel és este, Megjelent: Kalligram Kiadó, 2023-ban, 104 oldal

Jon Fosse - 1959. szeptember 29-én született a norvégiai Haugesundban, a kortárs norvég és a világirodalom egyik legjelentősebb alkotója. A bergeni egyetemre járt, összehasonlító irodalmat és filozófiát hallgatott. Tizenhat éves korában tüntetőleg kilépett a Norvég Államegyházból, de később írásain keresztül visszatalált a vallásos életfelfogáshoz. Foglalkoztatta a gnoszticizmus, a keresztyén misztika, és közel állt a kvéker mozgalomhoz, de végül a katolicizmusnál állapodott meg, 2013-ban áttért a katolikus hitre.

Szinte minden műfajban alkot, színpadi művei világszerte sikert aratnak, regényeit több, mint 40 nyelvre fordították le. 2023-ban elnyerte az Irodalmi Nobel-díjat.

Elsőként a *”Reggel és este”* című novelláját olvastam, teljesen lenyűgözött, beszippantott, egy ültő helyemben olvastam végig, nem tudtam letenni. Egy gyönyörű ballada a létezésünk felfoghatatlan csodájáról. Ebben az alig száz oldalas történetben egy apa néz szembe a fia születésével, majd ez a fiú aztán felnő, és szembenéz a saját halálával.

Főhőse Johannes, a halász, aki nevét a nagyapjától, foglalkozását az apjától kapta, neve emlékeztet minket János evangélistára. Édesanyja Márta, a bába aki világra segítette Anna, és a legjobb barátja Péter, aki halászattal keresi a kenyerét. A nevek egyezése nem véletlen a Szentírás szereplőivel. Az egész történetet áthatja a szerző mély hite, ember- és Isten ismerete.

... van Isten, Olai tudja, amit tudnia kell, Isten létezik, de végtelenül távol és végtelenül közel, mert magában az emberben lakozik, és a távolság a mennyei Isten és a halandó ember között összezsugorodott, ...

Alig 100 oldalnyi szikár szöveg az élet két nagy eseményéről beszél döbbenetes precizitással – a születésünkről és az elmúlásról: a kezdet és a vég, a reggel és az este ideje ez. Egyszerűen, közérthetően sallangmentes őszinteséggel alkot, melankolikus, álomszerű világot teremt, a szerző elmondása szerint ún. „lassú prózát”, ír. Lassan átvezet minket a történeten, és lassan bennünk is lejátszódik az egész életünk.

Ahogy olvastam, csak jöttek és jöttek a gondolatok a saját életemről, családomról, a kisebbik öcsém megszületéséről, annak körülményeiről, emlékeimről, amiket 10 évesen éltem át.

A könyv végén pedig az élet elmúlása, az életből a halálba való átmenet van ábrázolva, nagyon finoman érzékenyen. Édesapám hirtelen és váratlanul bekövetkezett halálának emlékei idéződtek fel bennem mélyen és fájdalommal, amit már fiatal felnőttként kellett átélnem.

... és ha elérkezik az ő ideje, elporlik és visszatér oda, ahonnan jött, semmiből lett és semmivé lesz, ez az élet rendje...

Az író legfrissebb kötete nálunk „A hit misztériuma” címmel jelent meg 2025 novemberében, amelyben egy katolikus teológus, Eskil Skjoldal beszélget vele hitről, Istenről, lelki élményekről, írásról, betegségről, irodalomról, művészetről, hétköznapokról.

Az írásról vallja:

„Úgy gondolom, hogy annak, hogy valójában tudj hallgatni, valóban tudj írni, előfeltétele, hogy valamilyen módon elkülönülj a világtól, az embernek el kell vonulnia egy belső békébe, a magányban, ahol távol van a világ nyüzsgésétől, és úgyszólván megpihen, békében van, nyugodt önmagában, bizonyos értelemben

a legbelsőbb énjéhez közel. Eckhart – a filozófus az imádsággal kapcsolatban beszél erről, de ugyanez elmondható a költészetről is. Verset írni és imádkozni hasonló dolgok. És van egy pont, ahol a költészet imádság. „

Adventre készülünk, az Úr érkezését várjuk. Az advent szó maga a latin „*adventus*” kifejezésből ered, azt jelenti megérkezés, eljövétel. Jó lenne ebből a mindennapi zajból, rohanásból lelassulni, befelé figyelni, igazán megérkezni.

Szeretettel ajánlom az ünnepre készülve a “*Reggel és este*”-t, de a szerző többi művét is. Lelassít, lecsendesít, segít igazán befelé figyelni, megérkezni.

Áldott csendet, lelassulást, megérkezést kívánok Mindenkinek.

Kovács Andrea
gyülekezeti tag

KÖVESS ENGEM KÖR KIRÁNDULÁSA

Jézus mondja: “*Új parancsolatot adok nektek, hogy szeressétek egymást: ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást. Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.*” (Jn 13,4-35)

A testvéri szeretet gyönyörű példáját tapasztalhattuk meg 2025. október 11-én Tokajban, a KEK kirándulása alkalmából. Dr. Kесе Melinda bibliakörös társunk családjától kaptuk a meghívást egy borkóstolóra a Mariasy Borászatba. Vendéglátóink figyelme arra is kiterjedt, hogy a gépkocsivezetés senkit ne akadályozzon meg a finom nedűk kóstolásában. Már az utazásunkat is ők biztosították saját sofőrökkel. 10:30-kor indultunk el a Búza térről két mikrobusszal, néhány társunk autós kíséretével.

Megérkezésünkkor nagyon kedves fogadtatásban volt részünk. A bejáratnál Melinda családja, férje, lánya és a főborász fogadott. A házigazda, dr. Szabó Zsolt rövid ismertetője közben saját készítésű pezsgővel / crémant de furmint / töltötték meg poharainkat. Emellé finom sajtos és tepertős pogácsát kínáltak, hogy még inkább lehessen élvezni a Mariasy pezsgőt. Itt már sok jó információt kaptunk Bacsó András borásztól a szőlészetéről, borászatról. Viszont az igazi élményt a birtokbejáráson kaptuk.

Fölsétálva a domboldalon, körül nézve a magasból Petőfi szavai jutottak eszembe: *”Oh természet, oh dicső természet! Mely nyelv merne versenyezni véled?”* Amint azonban alaposabban szétnéztem, rájöttem, hogy ezen a tájon sok szorgos ember keze munkája is látszik. Bizony, bizony! A birtokbejárás alatt sok mindent megtudtunk a szőlőtermesztés munkálatairól, a telepítésről, az oltványozásról, a folyamatos gondozásról és a szüretelésről. Többek között azt is, hogy a befektetés megtérülése hosszadalmas, mivel négy évre is szükség van, mire egy tőke termőre fordul. Lefelé sétálva a még meglévő csodás szőlőfürtök látványa többünknek a Himnusz sorait juttatták eszünkbe: *„Tokaj szőlővesszein nektárt csepegtetél.”* Arra gondoltam, mi-csoda kiváltság, hogy mi ezen a vidéken élhetünk!

A pincészetben folytattuk a bejárást, ahol patinás rendben sorakoztak a pezsgős és boros palackok. Betekintést kaptunk a pezsgőkészítés rejtelmeibe. Megtudtuk, hogy miért kell fektetve tárolni az üvegeket az érlelés alatt. Azt is, hogy az aszúkészítés egy aprólékos, sok türelmet és hozzáértést igénylő folyamat. Már az aszúszemek képződése is igazi misztérium. A Botrytis Cinerea, a nemespenész áldásos hatása Tokaj éghajlati viszonyának mágikus erejéből fakad. Megtudtuk, hogyan készül az öptuttonyos tokaji aszú, amivel borászatuk is fog-lalkozik.

Utolsó állomásunkon gyönyörűen terített asztal fogadott különleges finomságokkal. A feltálatl avokádós, mangós, tokaji aszús zöldsaláta ágyon nizzai szardellás, olajbogyós pis saladiere előételt 2024-es Mariasy sárga muskotállal öblítettük.

A főétel erdélyi borjúpaprikás puliszkával, juhtúrós sztrapacskával, tokaji aszús uborkasalátával, ehhez 2022-es Mariasy furmintot kínáltak. Mindezt Melinda és lánya tálalta fel egy segítőtől, kedves férje pedig a konyhában adagolta az ételleket, amit a délelőtti folyamán ő készített a vendégeknek. A különleges, finom ételek során

a desszert, almatorta vanília fagylalttal zárta. A családi összefogást példázza, hogy ezt Melinda édesanyja sütötte számunkra. E csodás gasztronómiai élményt a borok királya, a 2019-es 5 puttynyos Tokaji aszú koronázta meg.

Csodálatos embereket ismertem meg a vendéglátók családjában. A házigazda egy korábbi sérülése miatt két mankóval csinálta végig ezt a napot. A család minden egyes tagja azon serénykedett, hogy nekünk kedveskedjen időt, energiát nem sajnálva. A Galata levél 6,10 ígében leírtakat éreztem szeretetük, szolgálatuk által. *„Ezért tehát, amíg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, leginkább pedig azokkal, akik testvéreink a hitben.”* (Gal 6,10)

Végezetül nt. Almási Ferenc lekipásztorunk leveléből szeretnék idézni néhány gondolatot. *„Nagyon köszönjük a mai napot! Lenyűgözően szép a környezet, ahol lehettünk, fantasztikus látni az elhivatottságot a szőlőművelésben, borkészítésben, a tisztaságot, rendet, igényességet, de mindenekelőtt az a szeretet nyűgözött le, amit kaptunk Tőletek! Megnyilvánult az egész nap minden pillanatában az utazás megszervezésétől a birtok bemutatásán át a finom ételekig és nemes italokig mindenben. Köszönjük!”*

Kozmáné Zsuzsa

KEK tag

EGY NAP DÖMÖSÖN

Némethné Balogh Katalin gyülekezetünkben tett látogatásakor invitált az Iszákosmentő Misszió munkájába betekinteni. Mindenképp szerettem volna élni a lehetőséggel, így el is látogattam oda.

9:30 körül érkezem. Az első benyomásom: gyönyörű környezet a Duna-part közelében, csendes kis faluban. Nehezen találom a bejáratot, de épp jön valaki – mint kiderült, a gondnok –, aki végtelenül barátságosan segítséget nyújt. Túlzás nélkül állíthatom, hogy mindenki ilyen közvetlenséggel van az intézményben a másik iránt. Családias a hangulat, amit az is segít, hogy mindenki mindenkivel tegező viszonyban van.

Az intézményvezető már vár, akivel – rövid körbevezetést követően – el is indul egy beszélgetés az ott folyó munkáról. Elmondja többek között azt is, hogy szociális munkás is segíti szükség esetén a bentlakókat a normál életbe való visszakkerülés

érdekében. Elmeséli a napok menetét is, kezdve azzal, hogy a tematika minden 3 hetes gyógyító program esetén más.

A délelőtt egy gondolatébresztővel indul, melynek végére én is becsöppenek a vezető javaslatára. A téma nagyon hasznos és gyakorlatias: döntéshozatal munkahelyen, párválasztásban. Hogy végezhetem Isten dicsőségére a munkámat? Hogy kérhetem Isten vezetését? A helyemen vagyok-e? Ilyen és ezekhez hasonló kérdések gondolkodtathatták el a résztvevőket.

Rövid szünet elteltével kezdődik a kiscsoportos beszélgetés kb. 10-10 fővel 40 és 60 év közötti korosztály. Mindenki elmondja, hogy milyen nagyobb döntés áll előtte, ill. mik a múltbeli tapasztalatai. Megdöbbenő azzal szembesülni, hogy mennyien szenvednek közvetlen kapcsolataikban – házastársi, vagy épp szülő-gyermek viszonyban – elnyomástól. Az elszomorító emberi sorsokat hallgatva lassan kirajzolódik a válasz arra a kérdésre, hogy miért is nyúl valaki többnyire az alkohol után: hiányok és stressz. Ahogy a beszélgetést vezető lelkész rávilágít: az ember már születésétől kezdve kell, hogy megragadjon, szorítson valamit, amibe kapaszkodhat, ami fogódzót jelent. Hallgatva a történeteket újból elkap az az érzés, hogy milyen szörnyű lehet az alkohol rabságában élni. A terem falán egy ige: *„Ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”* (Jn 8,23) És milyen igaz. Az ebédet követően lehetőség van egy kis sétára. Nem esik az eső, így el is indul a csapat egy kísérővel, akiről kiderül: szintén a Dömösön töltött hetek változtatták meg az életét, és hálából visszajár bizonyos szolgálatokat végezni. Többekkel folytatott beszélgetésekből kiderül, hogy van, aki már nem először jött a gyógyító programra. A visszatérés háttérében nem feltétlenül a visszaesés áll, inkább csak a megerősödéssre való igény, amit egy nehéz élethelyzet idézett elő. Aki segítőként tér vissza, szintén feltöltődésnek éli meg az ott töltött napokat, heteket.

A nap koronája számomra a bizonyágtétel. Egy 3 éve „szabadult” férfi tesz bizonyágot, aki számára az ott töltött utolsó napok egyikén lett nyilvánvaló, hogy mit jelent a kegyelem. Számomra az elhangzott bizonyágtétel a következő ige alátámasztása is volt: *„Mert minden, aki az Úr nevét segítségül hívja, megtartatik.”* (Róm 10,13)

A délutáni alkalom egy előadással folytatódik, melynek témája ezúttal a gyász, ill. veszteségeink. Az előadást követően lehetőség van beszélgetésre – ezúttal már nagy csoportban – tapasztalatok megosztására, akár kérdések feltevésére. A hét egyéb előadásainak témája is mind aktuális: babona, ezotéria, kapcsolatépítés, konfliktuskezelés. A nap zárásaként a lelki fegyverzetről hangzik tanítás, annak tudatosításáról,

hogy, tisztában vagyunk, és ennek megfelelően vértessük fel magunkat. Mivel nem minden résztvevő hallott korábban ígét, nagyon jó látni, hogy a lelkipásztorok milyen gonddal teszik érthetővé azt, ami elhangzik, és hogy milyen figyelemmel szabják mondanivalójukat a résztvevők valós problémáihoz.

Éppen ilyen odafigyeléssel vannak az egyes személyekre, akiknek lelkigondozási lehetőséget biztosítanak, melynek során mélyebb beszélgetésekben nyílnak meg problémáik valós feltárása érdekében.

Amikor először látom meg a résztvevőket, furcsa érzéssel kell szembesülnöm: úgy érzem magam, mintha beteg embereket látogatnék egy kórházban. Majd ráébredek arra, hogy sajnálatos módon, milyen sokan vannak ennek az intézménynek a falain kívül, akik ugyanezzel a nehézséggel élik a mindennapjaikat, úgy hogy talán nincsenek is tudatában a problémájuknak, vagy nem mernek azzal szembenézni. A korábban említett biztonságtévő úgy fogalmazott, hogy kisebbik fia végigélte, és végigszenvedte az alkohollal való küzdelmét. Ezért is olyan nagy áldás a szabadulás, hiszen nem csak egy embert érint, hanem gyermek, házastárs, akár barát, vagy kolléga mindennapi életét is.

Az épület előterében a falon ez a rövid mondat fogadja az érkezőket: *“Jó, hogy eljöttél.”* Én magam is így érzem.

Kovács Andrea
presbiter

TESTVÉRI SZERETET

Kedves Testvérek!

„Mindenre van erőm Krisztusban, aki megerősít engem.” (Fil. 4,13)

Azt hiszem, hogy gyülekezetünk nagy része ismer bennünket. Tudjátok, hogy egy ideje komoly egészségügyi problémával küzdünk. Hol én, hol a férjem. Sajnos egy éve, hogy nála egy rosszindulatú daganatos betegséget állapítottak meg.

Az első sokkból felocsúdva kerestük a lehetőséget a legjobb ellátás reményében. Sok-sok általunk és mások által kért imával az Úr utat mutatott számunkra mindig a következő lépéshez. Nagyon hálás vagyok Istennek, hogy az Országos Onkológiai Intézetben egy hívő sebész főorvoshoz vezetett bennünket, aki a mai napig nem engedte el a kezünket. De én most arról a testvéri szeretetről szeretnék írni,

amivel ez a gyülekezet első perctől kezdve körbevesz bennünket. Sokféleképpen segítettek nekünk. Ki, mivel. Volt, aki a nyáron az első paradicsom termését hozta a férjemnek. Vagy a sok liter átpasszírozott levét, mondván: *“neked erre most nincs időd, másra kell az erő”*.

Vagy a gyümölcs, a cékla legjavát hozta a testvérnek a gyógyulás érdekében. Köszönet és hála érte. Mások másféle kézzelfogható módon segítettek. Vagy étkezés szempontjából tanácsokkal láttak el, vagy telefonon érdeklődtek. Van lelki testvérem, aki mindennap erőt ad, mert tudjátok, olykor elcsügged az ember. Amikor kijövök a templomból, érdeklődök vesznek körül. Tudom, hogy nem vagyok egyedül, nem kell a terhet egyedül cipelnem. Tudom, hogy sokak imával harcolnak értünk. Köszönet és hála minden elmondott imáért!

Tudjuk, hogy ez a helyzet nem a mi kezünkben van. Hálásak vagyunk, hogy a kegyelmi idő még mindkettőnk életében tart. Van, hogy az örökkévalóság a valódi megoldás: *„Tudom az én megváltóm él.”*, *„Ne félj attól, amit el fogsz szenvedni.”*

A próbatétel része a keresztyén életnek, de csak korlátozott ideig tart: *„Légy hű mindhalálig, és neked adom az élet koronáját.”* (Jel 2,10)

Áldott adventi elcsendesedést, áldott karácsonyt kívánunk minden testvérnek és szeretteiknek!

Szeretettel:

Kovács Gáborné Erika és férje Kovács Gábor
gyülekezetünk presbitere

ÖRÖMFORRÁS

Lehet-e örömforrás a kórház?

“Mindenkor örüljetek, szüntelenül imádkozzatok, mindenért hálát adjatok, mert ez az Isten akarata Jézus Krisztus által a ti javatokra.” (1Thessz 5,16-18)

79 éves vagyok, a Szenior Bibliakör tagja, így koromnál fogva nem különleges, ha kórházba kerülök.

Előzményként engedjétek meg, hogy arról számoljak be, hogy 2024 januárjában térdprotézis műtetre előjegyeztek. Aztán telt-múlt az idő, és mindig változott a műtét várható időpontja. Mindig megjegyezték a barátaim, már megint későbbi

időpontot kaptam. “Meddig bírod még”? – kérdezték. Én mindig azt válaszoltam, hogy ez nem véletlen, biztos megvan az oka a változtatásnak. Nem voltam türelmetlen. Isten kezében vagyunk, Ő tudja mikor kell mennem a kórházba.

Eljött a 2025 szeptembere, és egy szerdai napon telefonhívást kaptam: tudom-e vállalni a műtétet, holnap, azaz csütörtökön reggel 7 órakor jelentkeznek felvételre. Persze, hogy vállaltam. Önmagában már ez öröm volt a számomra, hogy mehetek, sőt előbbre is hozták az időpontot, mint ahogy előtte jelezték.

A felvétel napján a fodrászom is hozta a nagymamáját a műtetre (korábban is egy időpontban jártunk kezelésre.) Elhelyezkedtünk, és a fodrászom édesanyja bejött a kórterembe, és megkérdezte: imádkozhat-e értem? Örömmel fogadom – válaszoltam. Hangosan, hosszan imádkozott Istenhez a sikeres műtétem érdekében.

Másnap sikeresen megtörtént a műtét. A műtét előtt és alatt is félhangosan elmondtam a Miatyánkot, kérve a segítségét a Mindenhatónak, majd a műtét után hálát adtam, hogy baj nélkül túlestem rajta.

Mindez nem volt elég, további örömök értek. Az egyik délelőtt a szenior bibliaóra végén Almási Ferenc nagytiszteletű úr hívott, de kezelésen voltam, nem tudtunk beszélni. Amikor visszahívtam, tolmácsolta a biblikör tagjainak a jókívánságát, és az imájukat a gyógyulásomhoz.

Másnap a szenior biblikör „örökmozgója” Bajiné Magdi néni látogatott meg, és hozott nekem egy könyvet olvasásra, amit le sem tudtam tenni, amíg végig nem olvastam. (Sükös Pál – A keskeny úton) Nagyon örültem Magdi néni személyes látogatásának és a könyvnek is.

Délutánonként Keresztmamám szamizdat gyűjteményeit olvastam. A fiatalabb korosztály érdekében idézem a Wikipédia írását: *A szamizdat illegális kiadvány a kommunista rendszerekben, amelyet azért írtak, nyomtattak és terjesztettek titokban, mert a rezsim cenzúrája betiltotta volna a közölt tartalmak terjesztését.* Farkas József (1914-1999) református lelkész írásai voltak ezek, másolópapíron gépirással másolva. Nagy élmény volt ezeket olvasni. Nem unatkoztam egyik nap sem.

Az örömök sora nem ért véget. Az tény volt, hogy napról-napra jobb volt a műtött lábam, jobban tudtam hajlítani, és nem fájt. Mindennap reggel és este is hálát adtam a jó Istennek, hogy megőrzött, gyógyított és vigyázott rám.

“Uram, Te távol tartasz tőlem minden betegséget.” (5Móz 7,15) Drága Jézusom, Te vetted el erőtlenségemet, Te viselted betegségeimet, és fájdalmaimat hordoztad. Ezért megtagadom a betegséget és megtiltom, hogy uralja a testemet. Isten szent élete, a Szent Szellem ereje áramlik az ereimben és gyógyulást hoz testem minden sejtjének és szervének.

Még a kórházban voltam, amikor egy nap a látogatási időben megjelent a feleségem és a legkisebb lányunk, akit a családi körülményei miatt 6 éve nem láthatam, semmit nem tudtunk róla. Egymás nyakába borultunk és sírtunk örömről. Életem egyik legnagyobb öröme és legfelejtetlenebb napja volt, amikor ismét találkoztunk egymással, mint a tékozló fiú, aki megtért, és visszatért az apjához, és eszembe jutott Lukács 15,24 amikor az apa azt mondja: *“mert az én fiam meghalt és feltámadott, elveszett és megtaláltatott.”* Azóta már háromszor látogatott meg a lányunk, a rehabilitációs kórházban és már otthon is.

A legutóbbi találkozásunkat tovább fokozta, hogy a 10 éve nem látott lány unokánkat is magával hozta, és az élmény hasonló volt, mint amikor a lányunkkal először találkoztam a kórházban. Mindez Isten ajándéka volt számomra.

4 hét kórház után, amikor ismét részt vehettem a Szenior Bibliakör foglalkozásán, mindenki nagy örömmel fogadott, és további gyógyulást kívánt. Éreztem a belőlük áradó szeretetet. Beszámoltam az eseményekről, és hálát adva Istennek a sok segítségért, az engem ért sok örömet, megköszöntem a sok imát, amit értem

Kese Zoltán, aki a családjával együtt Székelyföldről települt Miskolcra

mondtak el a bibliakör tagjai. Hálám jeléül a gyülekezetnek ajándékoztam egy székely zászlót – mivel a templomra kitett székely zászlót az idő foga megette – megemlékezve a templom újjáépítésén dolgozó székely mesteremberekre és egyúttal Zoli bátyánkra is, a bibliakörünk volt tagjára, aki 2 éve hagyott itt bennünket.

A sok imakérés, amit az Isten meghallgatott, sok örömet okozott, segített a gyógyulásban. Természetesen nem feledkezhetek meg az Isten közbenjárásáról – mely segítette az orvosokat és az ápolókat nemcsak a Megyei Kórházban, hanem a Szent Ferenc Kórház rehabilitációs részlegén is – gyógyulásom érdekében.

Mindezek alapján meggyőződéssel állíthatom, hogy a kórház lehet örömforrás az ember életében. Ha nem kerülök be a kórházba, nem imádkozok Istenhez, akkor mindezen örömeket nem élhettem volna meg, ezért hálát adok a JÓ Istennek.

„Eddig nem kértetek semmit az én nevemben: kérjétek és megkapjátok, hogy örömeitök teljes legyen.” (Jn 16,24)

Molnár Attila

a Szenior Bibliakör tagja

SZOLGÁLAT AZ ŐSZI NAPSUGÁR OTTHONBAN

*„Gyermek voltam, meg is öregedtem,
de nem láttam, hogy elhagyatottá lett az igaz.” (Zsolt 37,25)*

Amikor ide kerültem a Tetemvári gyülekezetbe, akkor Almási tiszteletessel megbeszéltük, hogy az egyik szolgálati ágam lesz az idősek otthona. Örültem a feladatnak, hiszen mivel van egy mentálhigiénés végzettségem is, ezért volt egy hároméves kitérőm, amikor a Szerencsi Idősek Otthonában dolgoztam ebben a munkakörben, és lelkipásztorként közel tíz évig láttam el két idősek otthonában a szolgálatot Sátoraljaújhelyben. Amit megtanultam, hogy ezek az otthonok nem feltétlenül csak szükséges rossz megoldások, mert láttam időseket, akik szinte harmonikusan tudták élni az életüket a többi társukkal. Amit láttam, és fontosnak tartok, ha az élet úgy hozza, hogy egy idős ember, aki már nem tudja magát ellátni, és a családja nem tud naponta hosszabb időt rászánni az ápolására, bekerül egy ilyen intézménybe, akkor nagyon fontos a család állandó és támogató jelenléte, nagyon fontos, hogy legyen idő vasárnapi ebédekre és rendszeres látogatásokra. Igaz a mondás, hogy az öreg fát már nehéz átültetni, de van, amikor az élet kényszerhelyzetek elé állít, egészségügyi és egyéb okok miatt.

A mi gyülekezetünk idősek otthona az Őszi Napsugár Otthon, a mi körzetünkbe tartozik. Amit tehetünk, hogy lelkileg támogatjuk az időseket. Kéthetente istentiszteleteket tartunk, de van egy református intézményi lelkészük is, aki szintén tart

alkalmakat. Eddig mindig így volt, és most is elmondhatom, hogy az egyik legjobb gyülekezetem az idősek otthonában van. Amikor az ember prédikál, jól esik neki érezni, hogy az ott levőkben valami lelki éhség van, ez minket, lelkészeket is inspirál. Nagyon hálás vagyok a munkatársainkért, segítőinkért, Noémiért, aki mentálhigiénés és Ráki Ernő volt sajóvámosi lelkipásztor leánya, sokat köszönhetünk neki. Aztán semmiképpen sem utolsó sorban említem a „mi” Magdi néninket, aki minden héten ott van, és látogat a szobákban, valamint az istentiszteleteken is hűséges segítőm. Köszönet a mentálhigiénés csoport minden tagjának, akik segítenek összegyűjteni egy-egy alkalomra az időseket, a szinten lévő nővéreknek és főnővéreknek és a vezetőségnek, hogy támogatják a munkánkat.

Külön hálás vagyok a gyülekezet adományaiért, hiszen a nagylelkű felajánlásokból megvalósulhat egy „álomkonyha” ahogyan Zsuzsanna, az egyik kedvenc főnővérem nevezi, ami arról szól, hogy az egyik szinten lesz egy kis főző-melegítő konyha. Ide érkezett egy elektromos tűzhely és egy új mikrohullámú sütő. A mentálhigiénés csoportnak is sikerült adományozni olyan eszközöket, ami a munkájukat segítik, például egy olyan hangszóró, ami telefonról játszik zenét és mikrofonnal is rendelkezik, ami a csoportfoglalkozásokat segíti. Köszönjük a segítséget, az adományokat!

Az igazgatónővel beszélgetve, azt a kérdést tettem fel, hogy mi a legnagyobb szükség, mi a legjobb segítség, erre ő azt válaszolta, hogy a jelenlét. Ezért ha lennének olyanok, akik havonta egyszer-kétszer eljönnének, és személyes látogatásokat gyakorolnának, az jó lenne. Egyszerűen lefordítva, több Magdi nénire lenne szükség, ezért gondolkozunk egy látogató csoport felállításán, ami annyit jelent, hogy önkéntesek, mondjuk, havonta egyszer bemennének és meglátogatnának pár idős lakót, beszélgetnének velük, és egy kis igével, imával szolgálnának.

Amit viszont mindenki megtehet, az az, hogy imában hordozzuk az intézményt, azt a sok munkatársat, akik emberfeletti munkát végeznek az idősekért, és imádkozunk az ott lakókért, hogy Jézus szeretet érintse meg őket, és így tudják hordozni az időskor minden nehézségét. Kérem, hogy vegyük fel őket az imalistánkra, és Isten áldja az Őszi Napsugár Otthont! Ne feledjük, Ők hozzánk tartoznak!

Tóth Tamás,
beosztott lelkipásztor

HÁRMAS FONÁL CSOPORT

„*A hármás fonál nem szakad el egyhamar.*” (Préd 4,12)

Egyszer, amikor még a dunántúli gyülekezetem „egyszerű” tagja voltam, a lelkipásztorom, akivel jó kapcsolatban voltam, bejelentette, hogy a következő héten nem lesz ifi. Megkérdeztem, hogy miért nem? Azért, mert a feleségemmel megyünk a Kána hétre. *Mi az a Kána hét?* – kérdeztem. Egy házasság gondozó hét. Láta a tekintetemen, hogy min gondolkozom, és a gondolatban feltett kérdésemre egyből válaszolt is. Nem, nincs baj, jól vagyunk Helgával, de elhatároztuk, hogy évente elmegyünk, azért, hogy ne is legyen. Ápolni szeretnénk a házasságunkat.

Volt alkalmam beszélgetni egy házaspárral, akik Pálhegyi Feri bácsiék házasság hetére mentek el. Elmondásuk szerint, mintha egy kutya meg egy macska érkezett volna meg, szinte a válás szélén voltak. Amikor vége lett az alkalomnak, kézen fogva érkeztek haza, mindenki nagy csodálkozására. Valami összegabalyodott, de kaptak segítséget, és újra egymásra találtak. Egy neves szakember mondta, hogy a házasságok 80-90 százaléka megmenthető lenne, nem kell hozzá semmi más, csak két ember, egy férj, meg egy feleség, akikben a szándék egy kicsi szikrája is megvan, hogy szembenézzenek a problémákkal.

A legkönnyebb azt mondani, hogy: Elválok! Viszont minden válás olyan, mint egy atombomba, nemcsak a házastársakra hat negatívan, hanem a gyerekeinket, az egész családunkat és minden körülöttünk lévő megvisel. Óriási a lökéshullám! Nagyon fáj nekem ez a mondat a kis diákoktól, hogy a szüleim szétmentek.

Nos, ezért alakult a mi csoportunk, hogy Isten kegyelméből ezeken a dolgokon segítsünk. Mindenkinek szüksége van arra, hogy tegyen a házasságáért, hogy jó férjek és feleségek legyünk, hogy a szövetség, amit megkötöttünk, egy életre szóló legyen. Ezért szeretettel várunk mindenkit, aki megmenteni, szinten tartani vagy bármit tenni akar azért, hogy jó kapcsolata legyen a társával. Ami jellemző ránk, hogy egyikünk se tökéletes, de van egy tökéletes Jézusunk, aki segít előrehaladni és megerősödni. Szeretettel várunk mindenkit, akit úgy érzi, hogy tenni akar valamit ezért!

Kéthetente vannak alkalmaink, a gyülekezeti honlapon megtalálhatóak az időpontok!

Tóth Tamás
beosztott lelkipásztor

PARAKLÉSZISZ CSOPORT

“Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek.” (Mt 11,28)

A paraklészisz szó magyarul azt jelenti, hogy vigasztalás, bátorítás, buzdítás. Sok mindenkinek van erre szüksége, de a gyászban lévő embernek még inkább. A csoport, ami vezető lelkipásztorunk ösztönzésére indult, egy gyászfeldolgozó csoport, amely olyan embereknek próbál segíteni, akik gyászban vannak, vagy elakadtak, megrekedtek a gyászmunkában. Nagyon egyszerűen, bibliai és egyéb más alapokon állva, közös beszélgetéseken keresztül próbáljuk segíteni, hogy ez a folyamat a gyászmunka végbemenjen. Kéthetente találkozunk, és a legnehezebb mindenkinek az első lépés: eljönni.

Egy nagyszerű példát olvastam arról, hogy ha nem tudsz továbblépni, mi történhet. Két dolog, és ezt egy példán keresztül lehet jól elmondani, ami engem is inspirált. Képzeld el egy embert, aki elveszíti az egyik lábát, két út van előtte. Az egyik, hogy belefásul az egészbe, beül egy tolószékbe, az izmai elsorvadnak, elhízik és egy ellehetetlenült életet kezd el élni. A másik, hogy rehabilitációra jár, kap egy protézist, és elkezd újra „normális” életet élni. Sok ilyen ember megnősül, családot alapít, dolgozni jár, és úgymond éli az életet. Egy veszteség és két választási lehetőség, mindenki maga dönt, elvégzi a gyászmunkát, és visszatér-e az élők közé, vagy nem.

A csoport a visszatérésben próbál segíteni, úgy, hogy Jézusra figyel és egymásra figyel. Így próbálunk elmozdulni, gyógyulni Isten segítségével. Szeretettel várjuk mindazokat, akiknek segítségre van szükségük, de ők is szívesen segítenek másoknak!

Tóth Tamás
beosztott lelkipásztor

Drága anyucikám!

Kérlek, segíts nekem! Ne kérdezd meg tőlem, mennyi kiflit vegyél. Én nem tudom. Nagyon szeretem a kiflit, de hogy mennyire van szükség, azt te sokkal jobban tudod nálam. Azt se kérdezd meg, menjünk-e játszótérre. Vagy hogy mikor menjünk onnan haza. Én azt hiszem, bármeddig tudnék ott játszani, mégis te tudod jobban, hogy nekem már hamarosan ebédelnem és aludnom kell.

Én még nem tudom megkülönböztetni az akaratomat az érzéseimtől. Amit akarok, azt érzem, és amit érzek, azt akarom.

De te már tudod, hogy az érzések milyen gyorsan jönnek-mennek. Én még csak most kezdem ezt felfedezni. Ezért kérek benneteket kedves szüleim, segítsetek nekem nem mindig az én aktuális érzéseim szerint menni! Tereljtek engem ebben szeretettel. Tereljtek úgy, hogy ne legyen mindig az, amit én mondok, amit én akarok. Adjátok meg nekem a kereteket.

És drága apucikám! Ha megkérdeszem, mitől jár a villamos, nem kell nekem elmondanod az egész elektromos mechanikát. Igazából csak kapcsolódni akarok veled, és már látom, hogy te úgy tudsz velem a legjobban, ha magyarázol. Én ehhez alkalmazkodom, mert úgy látom, így szeretsz, hát én is így szeretlek. De igazából elég lenne nekem annyit mondanod, hogy azért jár, hogy eljussunk a nagyihoz. Vagy kérdezd meg, én mit gondolok. Mert lehet, hogy csak én szeretnék valamit sugni neked. És ha rosszul mondom is az elektromechanikai törvényeket, mert hát hogyne mondanám rosszul, akkor sem kell kijavítanod. Ráér majd iskolában.

Drága szüleim! Kezdjétek velem kicsiben! Kicsinek kicsit. Nem kell még tudnom a naprendszer bolygóit, viszont jó lenne, ha be tudnám kötni a cipőmet! Ha fel tudnám egyedül is venni a kabátomat. Adjatok nekem időt, hogy gyakorolhassam magam. Ne csináljátok meg helyettem, amit már én is meg tudok. Nektek is könnyebb lesz így velem.

Ja, és fel ne tegyetek a mászókéra! Hadd másszak csak odáig, amíg bírok. Így fogom megtanulni a testem határait, így nem leszek vakmerő, csetlő-botló. Mert én megcsinálom, amennyit meg tudok. És ahogy gyakorlom magamat, egyre többet fogok tudni.

De ha mindig megcsináljátok helyettem, levesztek, feltesztek, akkor én hogy fejlődjek?!

És tudom, hogy nem mindig örülsz anyuci a koszos ruhámnak, de hidd el, nem tehetsz jobbat velem, mint hogy hagysz sarazni, homokozni, esőben, hóban, napsütésben szaladgálni, játszani. Minél többet kint a szabadban. Találkozni az elemekkel, megszeretni a természetet, megismerni a változásait. Így fogok az élet változásaihoz is könnyebben, természetesebben alkalmazkodni, mire megnövök. Nem lesz számomra annyira furcsa, ha változnak a dolgok.

Ó, és persze semmiképp ne féljeteK nekem nemet mondani. Még akkor se féljeteK, ha dühös leszek, ha toporzékolok, ha nem úgy vannak a dolgok, ahogy én akarom. Nem fogom azt hinni, hogy nem szeretteK. Sőt! Biztonságban fogom érezni magam és hálás leszek, ha nem nekem kell döntenI. Ha azt érezhetem, hogy ti pontosan tudjátok, mit, mikor, miért csinálunk – anélkül, hogy ezt velem mindig megbeszélnéteK. Csak csináljuk. Mert én elsősorban nem a szavakból érteK, hanem a tettekből. Abból, ami bennetek van. Amilyenek ti vagytok. Úgy mindenhogy.

Szóval legyetek ti családi életünk karmesterei. Mert ti vagytok a nagyok. Én meg a kicsi. A ti kicsitek.

Jobbágy József
tiszteltetbeli presbiter

GYEREKSAROK

Labirintus

Színező

Egyházkerületi lelkészszentelő közgyűlés templomunkban

Kárpát-medencei kerületi főgondnokok találkozója végén záró ebéd

Angol nyelvű bibliaértő verseny a Jókaiban

Ars sacra fesztivál a Deszkatemplomban

Jókai iskolások köszöntik a bentlakókat az Őszi napsugár otthonban az idők napján

A Kövess Engem Kör kirándulása, borkóstolása a Máriásy birtokon

Kedves Testvérek!

Amennyiben szeretnének e-mailben gyülekezeti hírlevelet kapni,
az alábbi címen kérhetik felvételüket a levelezőlistára:

info@reftetemvar@gmail.com

A Szerkesztőbizottság tagjai:

Dr. Benke László, Dr. Czél Györgyné, Frajka Viktória, Földesi Gyula,
Kovács Andrea, Tokodiné Baji Timea, Tóth-Porteleki Judit

---

*Megjelenik évente három alkalommal az Egyházközség terjesztésében.
Az újság ingyenes, kiadása adományokból történik.*